

Mualla

– zamansız · 28 Mart 2012

Mahallenin solgun gülü,
baharın matemli bülbülüydü.
mutluluğu haram bilip, uğramazdı semtine.
yirmi üç yıllık kederi,
tez yıprattı gençliğini.
yaşlı gözlerine alışkındı herkes
kıyametti gülüşü
hıçkırıkları kaybolurken
'müslüm baba'sının sesinde
tuhaf bakışları hiç umursamazdı

nasıl tutuldu bilmem bu deliye;
o kederinde eriyip giderken,
Mehmed yanıyordu!
cesaret edemeden söylemeye
ayyaşın birine layık görmüştü babası
yakarışlarını duymadı Mehmed'in,
razı oldu kaderine.
yıkılacak ne bir hayali
ne de ezilecek ümidi vardı.
aniden götürdüler bir gece,
iki ihtiyarı şahid ettiler tükenişine,
gençliğine kıydı mahallenin nöbetçi imamı;
herkes gülüyor,
Mehmed ağlıyordu!

çok geçmedi...
yüzünde içki şişelerinin izini,
karnında zulmün meyvesini taşıyordu artık
yükü ağırlaşıyor, çöktükçe çöküyordu
hayatında ilk defa -ölümden- medet umdu
tek çıkar yol buydu gözünde
ölüm insafsız; Mualla sabırsızdı
günahsız yavrusuna da kıyıp
terketti sessizce, geçmiş ve müstakbel çilesini.

dünya kadar dar gelmedi tabutu,
huzura kavuştu -cılız bedeni gibi-
herkes ağlıyor
Mehmed gülüyordu!